

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2015. október 29.(*)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve – EUMSZ 18. cikk – Uniós polgárság – EUMSZ 20. cikk – Személyek szabad mozgása – EUMSZ 63. cikk – A tőke szabad mozgása – Közúti közlekedés – Az érintett tagállamban illetőséggel rendelkező gépjárművezetők – A más tagállambeli hatósági jelzéssel ellátott gépjárművek jogszerű használatának rendőrségi ellenőrzés során történő helyszíni igazolására vonatkozó kötelezettség”

A C-583/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) a Bírósághoz 2014. december 18-án érkezett, 2014. december 11-i határozatával terjesztett elő az előtte

Nagy Benjámín Dávid

és

a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: A. Arabadjiev, a hatodik tanács elnöke, a hetedik tanács elnökeként eljárva, C. Lycourgos (előadó) és J.-C. Bonichot bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a magyar kormány képviselőjében Tátrai M. és Koós G., meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében E. Montaguti és Béres B., meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 18. cikk és az EUMSZ 20 cikk (2) bekezdése a) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 A jelen kérelem előterjesztésére a Nagy B. D. és a Vas Megyei Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: Rendőr-főkapitányság) közötti, a külföldi hatósági jelzéssel ellátott gépjárművek magyarországi illetőségű személyek által Magyarország területén történő használatára vonatkozó szabályozás megsértése miatt kiszabott közigazgatási bírságra vonatkozó jogvitában került sor.

A jogi háttér

3 Magyarországon a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 20. §-a (1) bekezdésének 1) pontja, illetve (4) bekezdése kimondja:

„(1) Az e törvényben, valamint külön jogszabályban és közösségi jogi aktusban [...] a magyarországi illetőségű személynek vagy szervezetnek a külföldi hatósági jelzéssel ellátott jármű belföldi üzemeltetésére, használatára [...] vonatkozó rendelkezések megsértői bírság fizetésére kötelezhetők.

[...]

(4) Az (1) bekezdés [...] 1) pontjában foglalt valamely rendelkezés megsértőjével szemben [...] 10 000 forinttól 800 000 forintig [kb. 32 eurótól 2500 euróig] [...] terjedő bírság szabható ki. A [...] kiszabandó bírságok [...] maximális összegét külön jogszabály állapítja meg.”

4 E törvény 25/B. §-a értelmében:

„(1) A közúti forgalomban a [...] gépjármű a közlekedési igazgatási hatóság által kiadott magyar hatósági engedéllyel és jelzéssel vehet részt, amennyiben:

a) az üzemben tartója e törvény rendelkezései szerint belföldi üzembentartónak minősül, vagy

b) vezetője Magyarország területén lakóhellyel rendelkezik.

(2) Az (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat nem kell alkalmazni, ha

a) az üzemben tartó olyan nem természetes személy, amely rendszeres tevékenységét a külföldön bejegyzett telephely (fióktelep) szerinti országban végzi,

[...]

(4) Az (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat nem kell alkalmazni, ha a járművezető

a) szokásos tartózkodási helye nem Magyarország területén van,

b) a járművet – hat hónapon belül összességében – 30 nap időtartamot meg nem haladóan használja Magyarország területén és a használathoz az üzemben tartó a jármű birtokba adása

időpontjának, továbbá a használati jogosultság időtartamának megjelölését is tartalmazó okiratba foglalt nyilatkozatával hozzájárult, vagy

c) a belföldön használt járművet a külföldi üzemben tartójától rendszeres munkavégzéséhez kapta használatra.

[...]

(5) A (2) és (4) bekezdésben meghatározott feltételek fennállását az ellenőrzés során a jármű üzemben tartója, valamint a jármű vezetője magyar nyelvű, vagy magyar nyelvű hiteles fordítással vagy hiteles fordításnak nem minősülő egyszerű fordítással is ellátott közokirattal vagy teljes bizonyító erejű magánokirattal köteles igazolni.”

5 A közúti árufuvarozáshoz, személyszállításhoz és a közúti közlekedéshez kapcsolódó egyes rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről, valamint a bírsággal összefüggő hatósági feladatokról szóló 156/2009. (VII.29.) Kormányrendelet 12/A. §-a kimondja:

„(1) Az a nem természetes személy belföldi üzemben tartó, amely a Kkt. 20. § (1) bekezdés 1) pontjában foglaltakat megsérti,

a) 2000 cm³ vagy az alatti személygépkocsi esetében 400 000 forint [kb. 1250 euró],

b) 2000 cm³ feletti személygépkocsi esetében 800 000 forint [kb. 2500 euró],

c) egyéb jármű esetében 200 000 forint [kb. 625 euró]

összegű bírságot köteles fizetni.

(2) Amennyiben a Kkt. 20. § (1) bekezdés 1) pontjában meghatározott rendelkezéseket természetes személy szegi meg, az (1) bekezdésben meghatározott összegű bírság felét köteles fizetni.

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

6 Nagy B. D. magyarországi lakóhellyel rendelkező magyar állampolgár, aki 2013. május 16-ig nem volt uniós jogi értelemben vett munkavállaló, és szokásos tartózkodási helye nem külföldön volt.

7 Nagy B. D. magyar állampolgárságú, Ausztriában tartózkodó féltestvére résztulajdonosa, valamint törvényes képviselője az Ausztriában bejegyzett Alpen-Reisen Horváth OG (a továbbiakban: Alpen-Reisen) gazdasági társaságnak.

8 Az Alpen-Reisen egy 2010. december 3-án kelt szerződés alapján 2010. december 7-től visszavonásig átengedte Nagy B. D.-nek egy osztrák hatósági jelzéssel ellátott személygépkocsi használatát.

9 A gépjárművet Nagy B. D. nem tartotta állandóan birtokában, azt eseti jelleggel használta olyan alkalmakkor, ha féltestvére megkérte az Alpen-Reisent érintő valamely ügy intézésére. A gépjármű fenntartásának költségeit e társaság viselte.

10 2013. május 16-án Nagy B. D. Szombathelyen (Magyarország) közlekedett ezen személygépkocsival, amikor a rendőrség ellenőrizte. Ezen ellenőrzés során Nagy B. D. előadta, hogy az említett gépjárművet a testvérétől kapta kölcsön azért, hogy azt Magyarországon használhassa, a kérdéses gépjármű használatára vonatkozó szerződést azonban a helyszínen nem tudta felmutatni. A járőrök következképpen elvették a gépjármű hatósági jelzéseit és forgalmi engedélyét.

11 A Szombathelyi Rendőrkapitányság a 2013. május 30-i határozatával Nagy B. D.-t a magyarországi illetőségű személyekre vonatkozó külföldi hatósági jelzéssel ellátott gépjármű belföldi használatára vonatkozó rendelkezések megsértése miatt 400 000 forint (kb. 1250 euró) közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte.

12 Nagy B. D. fellebbezést nyújtott be a Rendőr-főkapitányság ezen határozatával szemben. Ennek alátámasztása érdekében arra hivatkozott, hogy féltestvérétől felhatalmazása volt a szóban forgó gépjármű vezetésére, továbbá a bírság alapját képező magyar jogszabályi rendelkezések sértik az uniós jogot, különösen a személyek szabad mozgásának elvét. E tekintetben az ugyanarra a magyar szabályozásra vonatkozó későbbi Kovács-végzés (C-5/13, EU:C:2013:705) alapját képező ügyre hivatkozott, amely akkor még folyamatban volt a Bíróság előtt.

13 A Rendőr-főkapitányság 2013. július 15-i határozatával helybenhagyta a Szombathelyi Rendőrkapitányság határozatát. A Rendőr-főkapitányság többek között megállapította, hogy Nagy B. D. nem tudott a helyszínen bemutatni a gépjármű jogszerű belföldi használatát igazoló iratot.

14 Nagy B. D. a Rendőr-főkapitányság határozatával szemben keresetet terjesztett elő a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt. E kereset alátámasztása érdekében arra hivatkozik, hogy a Kkt. 20. §-a (1) bekezdésének l) pontja és 25/B. §-a (1) bekezdésének b) pontja, amely a Rendőr-főkapitányság 2013. július 15-i határozatának alapjául szolgált, az uniós jogba ütközik. E tekintetben bemutatta a szóban forgó gépjármű használatba adására vonatkozó 2010. december 3-i szerződést, és előadta, hogy még soha nem végzett kereső tevékenységet.

15 A kérdést előterjesztő bíróság a Kovács-végzés (C-5/13, EU:C:2013:705) meghozataláig felfüggesztette az alapeljárást. E végzés szövege szerint a Bíróság kimondta, hogy az EUMSZ 45. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplővel megegyező olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint e tagállam közúthálózatán csak az említett tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek közlekedhetnek, és az ugyanezen állam illetőségével rendelkező személynek, aki e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy valamely más tagállamban székhellyel rendelkező munkáltatója által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a kérdéses nemzeti szabályozásban a mentesség alkalmazására előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírsággal.

16 Tekintve, hogy Kovács F. T. az uniós jog értelmében munkavállalónak minősült, a Bíróság az ebben az ügyben hozzá forduló kérdést előterjesztő bíróságnak az EUMSZ 45. cikk tekintetében, nem pedig az EUMSZ 18. cikk, valamint az EUMSZ 20. cikk tekintetében adott választ, amelyekre szintén vonatkozott annak előzetes döntéshozatal iránti kérelme.

17 Az alapeljárás folytatását követően Nagy B. D. ténybeli előadását kiegészítve előadta, hogy féltestvére kérésére segítő családtagként – díjazás nélkül – rendszeresen segédkezett az Alpen-Reisen érdekkörébe tartozó teendők ellátásában, amihez szükség volt a magyar-osztrák határ átlépésére. A kérdést előterjesztő bíróság szerint Nagy B. D.-nek a rendőrségi ellenőrzés napján is ilyen teendőket kellett ellátnia.

18 Ilyen körülmények között a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Úgy kell-e értelmezni [az EUMSZ 18. cikket], hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint az említett tagállamban a közúti forgalomban kizárólag e tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek vehetnek részt, és az ugyanezen tagállam illetőségével rendelkező, az uniós jog értelmében nem munkavállaló személynek, aki e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy valamely más tagállamban székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezet által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a szóban forgó tagállami szabályozásban előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságéval[?]”

2) Úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ 20. cikk] (2) bekezdés[ének] a) pontját, hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint e tagállamban a közúti forgalomban kizárólag az említett tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek vehetnek részt, és az ugyanezen tagállam illetőségével rendelkező, az uniós jog értelmében nem munkavállaló személynek, aki e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy valamely más tagállamban székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezet által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a szóban forgó tagállami szabályozásban előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságéval[?]”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

19 A kérdést előterjesztő bíróság együttesen vizsgálandó kérdéseivel lényegében arra keres választ, hogy az EUMSZ 18. cikkel és az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének a) pontjával ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint az érintett tagállam közúthálózatán kizárólag e tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek közlekedhetnek, és ha valamely, e tagállamban illetőséggel rendelkező személy ezen szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy valamely más tagállamban letelepedett üzemben tartója által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, ennek az első tagállamban illetőséggel rendelkező személynek

rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a szóban forgó nemzeti szabályozásban előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságéval.

20 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy noha a kérdést előterjesztő bíróság kérdéseit formálisan az EUMSZ 18. cikk és az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének a) pontja értelmezésére korlátozta, ez a körülmény nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság a nemzeti bíróság részére megadja az uniós jog összes, az előtte folyamatban lévő ügy elbírálásához esetleg hasznos értelmezési szempontját, függetlenül attól, hogy e bíróság kérdéseiben utalt-e azokra (lásd ebben az értelemben: ING. AUER ítélet, C-251/06, EU:C:2007:658, 38. pont; van Putten és társai ítélet, C-578/10–C-580/10, EU:C:2012:246, 23. pont).

21 Az előterjesztett kérdéseket ugyanis a Szerződés és a másodlagos jog valamennyi olyan rendelkezésének fényében kell megválaszolni, amelyek relevánsak lehetnek az előterjesztett kérdés vonatkozásában (lásd ebben az értelemben: Mutsch-ítélet, 137/84, EU:C:1985:335, 10. pont; van Putten és társai ítélet, C-578/10–C-580/10, EU:C:2012:246, 24. pont).

22 A Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy Nagy B. D. a magyar közúthálózatot magyarországi illetőségű személyként valamely más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművel használta, amelyet ingyenesen adott számára kölcsön az osztrák Alpen-Reisen társaság, amelynek résztulajdonosa, valamint törvényes képviselője Nagy B. D. féltestvére.

23 Márpedig, amint arra az Európai Bizottság helyesen rámutatott, a Bíróság a különböző tagállamokban illetőséggel rendelkező állampolgárok közötti kölcsönszerződést illetően már kimondta, hogy a gépjárművek határokon átnyúló ingyenes kölcsönadása az EUMSZ 63. cikk értelmében vett tőkeközműködésnek minősül (lásd ebben az értelemben: van Putten és társai ítélet, C-578/10–C-580/10, EU:C:2012:246, 28. és 36. pont).

24 Mivel az EUMSZ 63. cikk alkalmazandó, és az a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó különös szabályokat ír elő, az EUMSZ 18. cikket nem kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben: Missionswerk Werner Heukelbach ítélet, C-25/10, EU:C:2011:65, 19. pont).

25 Ilyen feltételek között a feltett kérdéseket először is az EUMSZ 63. cikk fényében, majd – adott esetben – az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének a) pontja tekintetében kell megvizsgálni.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése értelmében vett ilyen korlátozást jelentenek többek között a valamely tagállam által előírt olyan intézkedések, amelyek alkalmasak arra, hogy visszatartsák az e tagállamban illetőséggel rendelkező személyeket attól, hogy más tagállamokban kössenek kölcsönszerződést (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Belgium ítélet, C-478/98, EU:C:2000:497, 18. pont; van Putten és társai ítélet, C-578/10–C-580/10, EU:C:2012:246, 40. pont).

27 Az alapeljárásban szereplő szabályozással megegyező magyar szabályozásra vonatkozó Kovács-végzés (C-5/13, EU:C:2013:705) 29. pontjában a Bíróság megállapította, hogy e szabályozás – következményei tekintetében – a gépjármű Magyarországon történő nyilvántartásba vételére vonatkozó kötelezettség fenntartásával egyenértékű.

28 E szabályozás ugyanis arra kötelezi az olyan gépjárművezetőt, mint amilyen az alapeljárás felperese, hogy állandóan birtokában legyen az azt bizonyító iratoknak, hogy teljesülnek a nyilvántartási kötelezettség alóli mentesülés feltételei, ellenkező esetben bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik az azon személyre kiszabható bírsággal, aki megszegte a gépjármű nyilvántartásba vételére vonatkozó kötelezettséget. Az ilyen szankció nyilvánvalóan nem áll arányban az alapügyben szóban forgó jogsértéssel, amely egyértelműen kevésbé súlyos, mint a gépjármű nyilvántartásba vételének elmulasztásával megvalósított jogsértés (lásd ebben az értelemben: Kovács-végzés, C-5/13, EU:C:2013:705, 25. és 28. pont).

29 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az olyan, magyarországi illetőségű személy helyzete, aki e tagállam közúthálózatán e tagállamban nyilvántartásba vett és ingyenesen rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, objektív módon összehasonlítható az ugyanilyen, ugyanott illetőséggel rendelkező személy helyzetével, aki ugyanilyen feltételekkel használ egy másik tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművet. Márpedig az ingyenesen kölcsönadott gépjármű használatára nem vonatkoznak a jelen ítélet előző pontja szerinti kötelezettségek, ha Magyarországon nyilvántartásba vett gépjárműről van szó.

30 Így – kivéve ha a más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárműveket túlnyomórészt Magyarország területén történő állandó használatra szánták, vagy ténylegesen így használták, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia – az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügyben szereplő, az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése értelmében vett tőke szabad mozgásának korlátozását jelenti (lásd ebben az értelemben: van Putten és társai ítélet, C-578/10–C-580/10, EU:C:2012:246, 50. pont).

31 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EUM-Szerződésben biztosított alapvető szabadságok ilyen korlátozása csak akkor engedhető meg, ha az említett Szerződéssel összeegyeztethető jogos célt szolgál, és ha azt közérdeken alapuló kényszerítő ok igazolja. Ezen esetben az is szükséges továbbá, hogy az ilyen intézkedés alkalmazása lehetővé tegye a szóban forgó cél elérésének biztosítását, és ne haladja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket (lásd különösen: Kovács-végzés, C-5/13, EU:C:2013:705, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Márpedig a Bíróság a Kovács-végzés (C-5/13, EU:C:2013:705) 34. pontjában kimondta, hogy noha az olyan szabályozás, mint az alapügyben szereplő, ténylegesen alkalmasnak tűnik a regisztrációs adó és a gépjárműadó tekintetében az adócsalás elleni küzdelem célkitűzésének megvalósítására, e szabályozást ugyanakkor úgy kell tekinteni, mint amely meghaladja az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

33 A Kovács-végzés (C-5/13, EU:C:2013:705) alapjául szolgáló tényálláshoz hasonlóan ugyanis a Bíróság elé terjesztett egyik irat sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy olyan körülmények között, mint az alapeljárásban szereplők, az adócsalás elleni küzdelem célkitűzése kizárólag akkor érhető el, ha a nyilvántartási kötelezettség alóli mentesség feltételeinek teljesítését igazoló iratot a közúti ellenőrzés során mutatják be, ellenkező esetben bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírsággal, és annak megállapítását sem, hogy e cél ne volna elérhető akkor is, ha ezen iratokat az ellenőrzés után rövid időn belül bemutatják, ahogyan az az alapeljárásban is történt (Kovács-végzés, C-5/13, EU:C:2013:705, 35. pont).

34 A közúti ellenőrzések hatékonyságának a magyar kormány írásbeli észrevételeiben hivatkozott követelményéhez kapcsolódó igazolásokat illetően emlékeztetni kell arra, hogy az alapügybeli nemzeti szabályozás kifejezetten a nyilvántartási kötelezettség be nem tartását rendeli jelentős összegű bírsággal szankcionálni. Márpedig az ilyen intézkedés meghaladja a közúti ellenőrzések hatékonyságára irányuló célkitűzés eléréséhez szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: Kovács-végzés, C-5/13, EU:C:2013:705, 38. pont).

35 E tekintetben a magyar kormány arra hivatkozik, hogy a korlátozás arányosságának követelménye – amellyel kapcsolatban a Bíróság kimondta, hogy a Kovács-végzés (C-5/13, EU:C:2013:705) alapjául szolgáló ügyben nem teljesült – olyan körülmények között teljesül, mint az alapeljárás körülményei, ahol az EUMSZ 20. cikk értelmében vett „uniós polgárról” van szó, aki nem az EUMSZ 45. cikk szerinti „munkavállaló”. A nem munkavállaló uniós polgár esetében ugyanis a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságokat megillető ellenőrzési lehetőségek csekélyebbek, és nagyobb az alapügybeli nemzeti szabályozás kijátszásának kockázata, különösen a Kkt. 25/B. §-a szerinti nyilvántartási kötelezettség alóli mentesség feltételeit illetően. Azonban a munkavállalók és az egyéb uniós polgárok helyzete között az ellenőrzési lehetőségek tekintetében fennálló ilyen különbség – még ha azt bizonyítottan feltételeznék is – a közúti ellenőrzések hatékonyságára vonatkozó célkitűzés nevében semmiképpen sem igazolhatja az olyan bírság kiszabását, mint amelyet e nemzeti szabályozás előír.

36 A fenti megfontolásokból kitűnik, hogy az alapügyben szereplő szabályozás nem tartja tiszteletben a tőke szabad mozgásának az EUMSZ 63. cikk szerinti elvét, ennél fogva nem kell válaszolni az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban feltett kérdésekre.

37 Következésképpen a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésével ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint az érintett tagállam közúthálózatán kizárólag az e tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek közlekedhetnek, és ha valamely, e tagállamban illetőséggel rendelkező személy e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy olyan gépjárművet használ, amelyet az említett gépjármű valamely más tagállamban letelepedett üzemben tartója bocsátott a rendelkezésére, ennek az első tagállamban illetőséggel rendelkező személynek rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a kérdéses nemzeti szabályozásban a mentesség alkalmazására előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságéval.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésével ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint az érintett tagállam közúthálózatán kizárólag az e tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek

közlekedhetnek, és ha valamely, e tagállamban illetőséggel rendelkező személy e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy olyan gépjárművet használ, amelyet az említett gépjármű valamely más tagállamban letelepedett üzemben tartója bocsátott a rendelkezésére, ennek az első tagállamban illetőséggel rendelkező személynek rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a kérdéses nemzeti szabályozásban a mentesség alkalmazására előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságéval.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: magyar.